

Phần 1

Mở Đầu

Một thân một mình, chẳng hề lưu luyến.

Ngày Nhạn Hồi bị đuổi ra khỏi núi Thần Tinh, nàng khiến cho cảnh tượng có phần hơi khó coi.

Thật ra nàng vốn định yên lặng ra đi kìa, không muốn ồn ào, nhưng chuyện trên thế gian này nào có dễ dàng được như ý nguyện.

Khi Nhạn Hồi nhìn bát đĩa nàng đã từng dùng, chần mèn nàng từng ngủ, còn có kinh thư nàng từng chép bao nhiêu lần bị Tử Nguyệt sư tử dùng chiếu cỏ bọc lại, một cước đá xuống từ 3000 bậc thang, kêu “loảng xoảng” lẫn cù cù, thật ra nàng cũng chẳng nổi giận chút nào.

Nàng chỉ thở dài trong lòng Tử Nguyệt sư tử này đấu đá với nàng bao nhiêu năm nay rồi, sao vẫn chẳng có đầu óc gì cả vậy nhỉ... Nàng đã bỏ những thứ đó lại thì chắc chắn đó là đồ bỏ, Tử Nguyệt trút giận lên những thứ bỏ đi đó đúng là ăn no rửng mỡ.

Tử Nguyệt đứng trước cửa núi như một con khỉ đầu chó đánh thẳng trận, dương dương đắc ý héch mui nhìn nàng.

Nhạn Hồi ngáp một cái rồi khoát tay: “Tỷ vui là được rồi.” Nàng quay người đi mất.

Tử Nguyệt hừ lạnh: “Đứng lại, còn chưa xong đâu!” Nói xong nàng ta bỗng ném một thứ ra, một cây trâm ngọc lướt qua bên cạnh Nhạn Hồi, rơi xuống thềm đá, kêu lên một tiếng giòn vang rồi gãy thành mấy khúc, sau đó leng keng lẫn mất dạng.

Nhạn Hồi ngây người, bước chân khựng lại, nàng cúi người nhặt một khúc trâm ngọc rơi gần mình nhất.

Sao nàng lại không nhớ thứ này chứ...

“Năm xưa lúc mất nó người cuồng quít thế nào, kẻ khác không biết nhưng ta lại biết cây trâm này là đồ của ai.” Nụ cười trên khóe môi Tử Nguyệt đầy vẻ ghét bỏ: “Người nghĩ không ai nhìn thấu chút tâm tư đó của người sao? Bao nhiêu năm nay chỉ nhìn người thôi cũng khiến ta cảm thấy buồn nôn chết được.”

Nhạn Hồi lẳng lẳng nắm mảnh ngọc đứng yên một chốc rồi bỗng cong khóe môi cười: “Sư tử, phiền tỷ buồn nôn bao năm như vậy rồi, hôm nay tỷ lại ném vỡ nó trước mặt ta, sao nào, tỷ muốn làm ta buồn khổ ư?”

Không chờ Tử Nguyệt lên tiếng, ánh mắt Nhạn Hồi bỗng trầm xuống: “Đáng tiếc, đến hôm nay ta đã không còn như thế nữa, nhưng chúc mừng tỷ nhé, tỷ đã thành công chọc giận ta rồi.”

Nhạn Hồi vừa xắn tay áo vừa đi về phía Tử Nguyệt: “Tối đây, chúng ta nói cho rõ nào.”

Tử Nguyệt nuốt nước miếng: “Đứng lại, không được đến gần ta.” Nhạn Hồi há nào lại đếm xỉa đến nàng ta, vẻ mặt Tử Nguyệt bắt đầu trở nên khó coi: “Người còn lại gần ta nữa thì ta sẽ kêu lên đấy, đến lúc đó sẽ có người nhìn thấy cây trâm gãy này đấy!”

“Tỷ tưởng ta còn sợ người ta biết à?” Nhạn Hồi cười lạnh, bẻ khớp tay răng rắc: “Ta nghĩ mãi không thông, ta là người sắp đi rồi, tỷ còn chọc ta làm gì nhỉ.”

Tử Nguyệt vô thức lui ra sau, tay sờ lên chuôi kiếm: “Nhạn Hồi, cửa hậu sơn có nhiều đệ tử trông coi lắm, người đừng hòng ra tay với ta.”

Nhạn Hồi lại không có kiếm, kể từ lúc bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn, kiếm của nàng đã bị thu lại mất rồi, nhưng điều này cũng không hề cản trở nàng xử lý Tử Nguyệt.

Vốn dĩ trong số các đệ tử đồng lứa, nàng có thể xem là người xuất sắc nhất.

Nhạn Hồi cười lạnh, cười chẳng hề để tâm: “Được thôi, kêu họ ra đây đi.”

Tử Nguyệt thấy Nhạn Hồi áp sát từng bước, nàng ta vừa run rẩy rút kiếm ra khỏi vỏ, vừa hét về phía sau: “Cứu... cứu mạng với! Tên phản đồ Nhạn Hồi bị trục xuất muốn giết người!”

Cửa phía sau mở toang, mấy đệ tử vội vàng chạy từ trong ra, Nhạn Hồi oai phong nhấc tay vỗ một cái, cửa núi bỗng nổi lên một bức tường lửa, ép mấy người kia phải quay trở vào.

“Á, sư tỷ ơi! Nóng quá!”

“Tóc... cháy tóc ta rồi!”

“Dập lửa đi!”

“Tu vi của nàng ta cao hơn bọn đệ, đệ không dập lửa được!”

Cửa núi khép lại, chặn hết tiếng chó sủa gà bay bên trong.

Nhạn Hồi đứng trước mặt Tử Nguyệt, Tử Nguyệt đã dựa vào vách núi, không còn đường lui, nàng ta trợn to mắt nhìn Nhạn Hồi: “Người đừng ý pháp thuật cao hơn bọn ta mấy phần thì có thể ăn hiếp người khác! Ta cho người hay, chút nữa các sư phụ biết được động tĩnh ở cửa núi, nhất định sẽ không tha cho người đâu!”

Nhạn Hồi bật cười, khoe miệng bên phải lộ ra chiếc răng khểnh nho nhỏ, tăng thêm mấy phần tà ác: “Hôm nay ta cứ ăn hiếp đấy, xem thử họ không tha cho ta thế nào.” Nhạn Hồi hơi nhấc tay, Tử Nguyệt vội vung kiếm chém nàng, chiêu thức hỗn loạn lại vội vàng, chỉ mới mấy chiêu đã bị Nhạn Hồi đánh rơi kiếm trong tay nàng ta, vươn tay nắm lấy cổ áo nàng ta, nhấc nàng ta lên. Nhạn Hồi trở tay, kiếm của Tử Nguyệt vốn nằm trên mặt đất đã nằm trong tay.

Trường kiếm trong tay Nhạn Hồi vẽ một đường, một tiếng “keng” áp lên vai Tử Nguyệt, xuyên qua y phục nàng ta cắm vào vách đá: “Biết tính ta không tốt mà còn ngày ngày giở trò.”

Tử Nguyệt sợ hãi hoa dung thất sắc.

Thái độ của Nhạn Hồi càn rỡ phát phơ tựa như đang đùa bỡn với Tử Nguyệt, nhưng Tử Nguyệt lại cảm thấy từng luồng sát khí xộc vào mặt, khiến nàng ta sợ hãi mềm nhũn tay chân, bên tai đều là tiếng của Nhạn Hồi: “Su tử, ức hiếp ta bao nhiêu năm nay, phải chăng bây giờ tử nên nói với ta một tiếng xin lỗi rồi nhỉ?”

“Bao nhiêu năm nay ngươi chịu ngoan ngoãn để ta ức hiếp chắc?”

Nhạn Hồi rút kiếm, lại một tiếng “Keng” vang lên, mũi kiếm cắm bên cổ Tử Nguyệt, từng luồng khí lạnh cắm vào cổ Tử Nguyệt, Tử Nguyệt hoảng hốt la lớn, nhưng giọng Nhạn Hồi vẫn dửng dưng không màng: “Bản lĩnh không cao còn oán trách người bị ăn hiếp không chịu phối hợp, su tử thật không biết nghe lời.”

Tử Nguyệt sợ phát khóc: “Hu hu, sư phụ, đại sư huynh! Nhạn Hồi lại ra tay đánh người rồi!”

Nhạn Hồi lại rút kiếm, lần này kiếm cắm bên tai Tử Nguyệt, âm thanh tiếng lưỡi kiếm ma sát với vách đá lọt vào tai Tử Nguyệt rất rõ ràng, lần này không cần Nhạn Hồi lên tiếng, Tử Nguyệt đã hét lên: “Nói nói nói, ta xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!”

Lúc này Nhạn Hồi mới buông tay, mặc Tử Nguyệt xụi lơ khụy xuống đất, sợ hãi khóc rưng rức. Nhạn Hồi ném kiếm thờ dài: “Để ta yên lặng ra đi không được sao, coi tử làm gì kia.”

Nàng xoa cổ tay, quay đầu nhìn bức tường lửa vẫn đang cháy ở cửa núi, đang định dập lửa, bỗng lúc này ở cửa núi lóe lên một pháp trận băng tuyết, ngọn lửa lập tức bị trấn áp.

Trước cửa núi xoẹt qua một luồng sáng trắng, một tiên nhân áo trắng vẽ mặt trầm tĩnh đứng trước cửa, áo bào to rộng thùng thình bị gió thổi vô cùng phiêu dật.

Tử Nguyệt khóc lớn bò dậy, loạng choạng chạy về phía người đó, túi thân cáo trắng.

Ánh mắt của tiên nhân đảo lên người Nhạn Hồi.

Tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của người đó, Nhạn Hồi biết, người đó đang âm thầm trách mắng hành vi bướng bỉnh ngông cuồng của nàng.

Trước đây Nhạn Hồi sợ nhất là vẻ mặt này, nhưng giờ có còn liên quan gì nữa đâu, dù sao người đó cũng không còn là sư phụ nàng nữa.

Nhạn Hồi lại nhếch môi: “Lăng Tiêu đạo trưởng, ta đã không còn là người của núi Thần Tinh, mong đạo trưởng quản thúc đệ tử cho tốt, chớ để cô ả tìm ta gây phiền toái.” Nhạn Hồi xua tay: “Xin từ biệt.” Nàng quay đầu, tay áo vung lên, bước xuống bậc đá xanh, quay lưng với cửa núi to lớn, đi ngược với ngọn gió mát ở chân trời thổi tới, hướng về phía thế tục dưới núi.

Một thân một mình, chẳng hề lưu luyến.

Chương 1

Rời khỏi sư môn được mười ngày, có hai chuyện khiến cho Nhạn Hồi cảm thấy khó khăn nhất, một là từ nay về sau không thể ngày nào cũng đến chỗ Trương Đại Mập ăn cơm tập thể nữa, hai là...

Nhạn Hồi từ nhỏ đã hiểu rõ sự đáng sợ của nghèo khó, sau này được Lăng Tiêu thu làm đồ đệ, mỗi tháng núi Thần Tinh phát cho nàng 2 ngàn tiền, đúng hạn như ăn thuốc an thần, khiến nàng an tâm không còn sợ hãi nữa...

Nhưng Nhạn Hồi lại bị trục xuất, bạc trong kho phòng của nàng ở núi Thần Tinh này những năm nay đều bị khấu trừ, lúc nàng bị đuổi khỏi núi, một thanh kiếm sư môn cũng chẳng buồn cho nàng. Vì vậy sau khi xuống núi, Nhạn Hồi quả thật là nghèo rớt mồng tơi, ngay cả tiền mua bánh bao cũng chẳng có.

Nhưng chuyện bây giờ đã khác rồi, được bạn bè dưới chân núi chỉ bảo, Nhạn Hồi đã tìm được cách kiếm tiền rồi - Bảng giang hồ hiệp nghĩa.

Lúc Nhạn Hồi nhìn thấy Bảng thì vừa hay gặp một nhà phú hào dán một nhiệm vụ đứng đầu bảng: Tìm đồ gia truyền bị Xà Yêu trăm tuổi cướp mất, phần thưởng 88 lượng... Vàng!

Tám mươi tám lượng vàng đó!

Đủ cho nàng mua cả tá Trương Đại Mập về cất trong sân nấu cơm cho nàng ăn 24/24 đây! Đôi mắt Nhạn Hồi lóe sáng, hiển nhiên là chẳng thêm suy nghĩ mà giật bảng xuống...

Xà Yêu trăm tuổi thì tính là cái gì, còn nhớ năm đó lần đầu nàng gặp Nhậm sư phụ còn giúp ông ấy giết Đằng Tinh hơn nghìn tuổi ấy chứ!

Nhạn Hồi tìm bạn bè vay tiền mua một thanh kiếm gỗ đào, sau đó liền đuổi lên núi chuẩn bị giết yêu lấy mật, nàng vốn tưởng rằng đây chỉ là một nhiệm vụ cực kì đơn giản mà thôi, nhưng mà...

Con Xà Yêu nhắc tới kia lại là con Xà Yêu không lồ yêu khí ngút trời giết người không chớp mắt! Vừa ra ngoài đã dọa nàng giật cả mình!

Nàng đi trên núi năm sáu bảy tám ngày rồi, ngay cả một con khỉ cũng chẳng thấy, chỉ thấy linh khí ngọn núi này rất căn cổ, Nhạn Hồi nghĩ phàm là con Xà

Yêu kia nếu có chút đầu óc thì nhất định sẽ không ngây người tu luyện ở nơi này.

Nhận Hồi tìm mãi đến gần như tuyệt vọng, mắt thấy đã giữa trưa, bụng lại đói meo, nàng lắc mông ngồi xuống một rễ cây to. Lúc này nàng đang rất rất nhớ một người, quả là không ai qua được Trương Đại Mập mà.

Nàng thở dài thườn thượt, chợt thấy “Rễ cây” dưới mông giật giật. Nàng sững sờ, cúi xuống xem xét, lúc này mới phát hiện ra mình nào phải ngồi lên rễ cây nào đâu, đây rõ ràng là một khúc da rắn!

Yêu khí ủa ra sau lưng, Nhận Hồi quay đầu lại liền thấy một con Xà Yêu thô to như thùng nước đang dùng đôi mắt đỏ lừ nhìn nàng chằm chằm.

Nhận Hồi lập tức bật dậy, rút kiếm gỗ đào sau lưng ra, cái đuôi của Xà Yêu lập tức quán qua người nàng, há miệng tấp tới chỗ nàng. Nhận Hồi không tránh cũng chẳng né, dùng kiếm gỗ đào niệm chú, sau đó đâm một kiếm vào miệng Xà Yêu.

Nhưng miệng Xà Yêu lại to hoác, chỉ một tấp đã nuốt hết kiếm của nàng!

Nếu không phải là Nhận Hồi nhanh tay rút tay lại thì chỉ e bây giờ cả cánh tay cũng chẳng còn...

Nhận Hồi giận: “Sao ngươi lại không khách khí gì vậy hả? Cây kiếm này là ta vay tiền đi mua đấy!”

Xà Yêu nghe Nhận Hồi nói nhảm thì cũng chỉ quán một vòng quanh nàng, cơ bắp toàn thân nó dùng sức như muốn quán Nhận Hồi đến chết.

Nhận Hồi đau đớn vì mất kiếm gỗ đào, vô cùng bi phẫn, vì thế cũng không buồn né mà liều mình xuất linh khí ra cứng đối cứng với Xà Yêu, chỉ nghe nàng khê quát một tiếng, linh lực tuôn ra quanh thân, đánh mạnh vào Xà Yêu.

Xà Yêu thụ thương, lăn trên đất hai vòng muốn tìm đường chạy, nhưng Nhận Hồi đã phi người nhảy bổ lên lưng nó, hai đùi kẹp chặt lấy thân to bầy tác của nó, ôm chặt lấy đầu nó, linh lực tích tụ lại trên tay bóp chặt gáy nó: “Mau nhổ thanh kiếm ra cho ta!”

Xà Yêu bị đau ngẩng đầu lên, ý đồ vung Nhận Hồi xuống nhưng lại không thành công, ngược lại càng khiến Nhận Hồi tức giận xiết chặt tay, cổ họng Xà Yêu động hai cái, rốt cục cũng phun thanh kiếm gỗ đào của nàng ra. Nhận Hồi lăn một vòng, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, Xà Yêu liền thừa cơ muốn chạy, nhưng động tác của Nhận Hồi lại cực nhanh, nàng mạnh mẽ quay người, kiếm gỗ đào chuẩn xác đâm thấu qua da nó, dính đuôi của nó lên đất.

Lúc này Nhận Hồi mới thở phào một cái, đứng thẳng người phủi quần áo, nàng đắc ý bước tới trước mặt Xà Yêu đang cuộn tròn lại thành một đồng, cúi đầu nhìn nó: “Sao, có phục không?”

Xà Yêu đau đến run cả người.

Nhận Hồi ngồi xổm xuống trước mặt nó: “Trung thực khai báo đi, ta và ngươi cũng chẳng thù hằn gì, cũng không muốn ra tay giết ngươi, ngươi trộm đồ gia truyền gì của Chu gia? Trả về đi, ta sẽ để ngươi đi.”

“Ngươi muốn gì?” Xà Yêu bỗng nhiên mở miệng, không ngờ lại là giọng nam dễ nghe: “Chu gia cho ngươi bao tiền tìm bảo vật? Ta cho ngươi gấp ba...”

Cái... Cái gì?!

Yêu quái còn biết hỏi lộ hả trời!

Hơn nữa còn... Gấp ba đấy! Có thể mua một đám Trương Đại Mập đấy!

Nhận Hồi lúc này bất động không do dự!

Nàng ngậy người, không phải đang tính xem có nên đồng ý với điều kiện này của Xà Yêu hay không mà là đang cân nhắc gấp ba tiền thưởng của Chu gia là bao nhiêu, nhưng trong lúc nàng đang dùng năng lực tính toán đáng thương của mình tính ra kết quả, Xà Yêu kia đã không đợi nổi nữa.

Thân mình nó khẽ động, cái đuôi bị Nhận Hồi đóng đinh đang giãy giụa liều mạng, sau đó bị phân thành hai, quật mạnh tới chỗ Nhận Hồi.

Trong đầu Nhận Hồi lúc này đều là bảo bảo Hoàng Kim, chỉ cảm thấy gió gào thét bên tai, ngay sau đó đầu nàng đau đớn, bị nện mạnh lên mặt đất.

Nàng đứng lên, mặt đầy máu, còn chưa đứng vững, Xà Yêu đã đánh mạnh tới, cắn một miếng lên cổ vai nàng!

Nhận Hồi cảm thấy hàm răng đầy nọc độc cắm vào vai cổ nàng, sau đó nửa người nàng mất hẳn tri giác: “Không thể kinh doanh tử tế được hả?!” Sau đó nàng cắn răng, đầu ngón tay ngưng pháp lực, một ngọn lửa liền vờn lên thiêu đốt quanh người Xà Yêu...

“Tiểu nha đầu này biết thuật ngự hỏa!” Liệt hỏa nóng rực thiêu Xà Yêu đến ngửa mặt lên trời thét dài.

Nhận Hồi té lên mặt đất, hận nghiêng răng: “Không biết nhìn hàng, bốn cô nương há có thể dùng những pháp thuật cấp thấp kia?” Nàng vừa nói xong, quanh thân Xà Yêu đã bốc lửa rực hơn, nó càng lúc càng đau đớn, không còn dám quán Nhận Hồi nữa, cả người đầy lửa chạy trốn, nhanh chóng mất dạng trong rừng cây.

Làm người quả nhiên không nên quá tham lam... Gấp ba tiền thưởng không còn nữa, bây giờ cả tiền thưởng cũng e là khó lấy rồi...

Nhận Hồi hận đến đau cả ruột, nàng ôm vai, dùng pháp lực cầm máu, nhưng cách này cũng không thể ngăn được độc Xà Yêu đang lan ra khắp cơ thể nàng, chỉ chốc lát sau, Nhận Hồi đã cảm thấy tim đập nhanh như móng ngựa phi, toàn thân nàng khô nóng khó chịu.

Nàng khát nước vô cùng, cũng bất chấp độc tố có thể khuếch tán vì vận động hay không, nàng vội vã đi về phía trước tìm nguồn nước.

Thuở nhỏ Nhạn Hồi tu luyện pháp thuật hệ hỏa, từ nhỏ cơ thể đã nóng hơn người thường, cũng chịu nóng giỏi hơn người thường nhiều, nhưng lần này không phải nóng như trước đây, cho dù là khoảng thời gian bị nhốt trong động lửa lúc bị phạt, nàng cũng không cảm thấy nóng đến đau đớn như vậy.

Không biết lão đảo đi được bao lâu, Nhạn Hồi rốt cục cũng nhìn thấy phía trước có một con sông nhỏ, nàng liền vội vã lao nhanh tới.

Có hi vọng khiến cho cả người nàng như có sức lực, nàng không chờ được nữa, bổ nhào tới. Nhưng nàng lại quên đá bên bờ sông đều phủ rêu xanh, trơn trượt vô cùng, chân nàng trượt một cái, cả người liền lặn xuống sông.

Nước lạnh buốt không giảm được cảm giác khô nóng trong cơ thể nàng, nàng ngoi lên mặt nước thở dốc, lại cảm thấy ánh mắt bị cảm giác nóng rực trong cơ thể đốt cháy khiến nàng mơ mơ màng màng không nhìn rõ được cái gì.

Đầu óc càng ngày càng mơ hồ. Hình như nàng còn nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc sư phụ mang nàng về núi Thần Tinh rất nhiều năm về trước.

Nàng vô thức vuốt cổ mình, nắm được sợi dây chuyền trên cổ, sợi dây này đúng là tàn dư của trâm ngọc bị ném vỡ lúc nàng rời khỏi núi Thần Tinh ngày ấy.

Trong hốt hoảng, Nhạn Hồi như nhìn thấy Tiên Nhân không nhiễm bụi trần kia dùng cây trâm này vấn mái tóc rối tung của nàng, nàng còn như thể nghe tiếng người nói bên tai mình, từ nay về sau, người là sư phụ của nàng, nàng không cần sợ hãi bị người ta khi nhục nữa, không cần cơ cực chịu đói nữa, không cần lang bạt đầu đường xó chợ nữa.

Nhưng nhìn nàng bây giờ xem...

Mặt như bị người ta đánh đập, chật vật không chịu nổi...

Lúc đang chìm nổi, trong đầu Nhạn Hồi hiện lên rất nhiều cách, nhưng ý nghĩ của nàng lại bị kết thúc bởi mấy giọng nói mang âm điệu thôn quê:

“Đó là một cô gái!”

“Từ đâu tới vậy? Sao lại rơi xuống sông?”

“Không biết, trôi theo nước từ trong núi ra. Chúng ta kéo nàng ta lên, mang đi bán.”

“Đúng đấy, bán cho đứa con trai ngốc nhà Tiêu gia làm vợ!”

“Đúng đúng đúng...”

Đợi... Đợi đã nào!

Cái gì mà đứa con trai ngốc! Cái gì mà làm vợ? Cái gì đúng đúng đúng hả?!

Đừng có tùy tiện quyết định thay người ta nhé!

Nhưng Nhạn Hồi còn chưa kịp phản đối, một người đã chọc cây gậy xuống muốn kéo nàng lên, nhưng lại đâm sai chỗ nên đâm thẳng vào đầu nàng, khiến nàng hôn mê bất tỉnh luôn, sau đó nàng không biết cái gì nữa.

Lúc Nhạn Hồi tỉnh lại thì nhìn thấy một cái trần nhà có lộ ra phần nóc. Nàng hơi cử động liền phát hiện ra tay chân mình đều bị trói.

Buồn cười, chỉ bằng loại dây thừng bình thường này mà muốn trói nàng? Xem những thứ nàng ăn của tiên môn những năm nay đều là phân chắt?

Nhạn Hồi khinh thường hừ một tiếng, trên tay thoáng dùng lực...

Sau đó nàng liền ngậy người.

Gay rồi... Chẳng nhẽ những năm nay nàng ăn ở tiên môn đều là phân thật sao?

Thế nào mà lại không giã ra được!

Nàng càng dùng sức, dây thừng càng trói chặt, không giã nổi...

Nhạn Hồi kinh hãi, vội tìm hiểu trong cơ thể mình, trên lưng lập tức tuôn mồ hôi lạnh.

Tu vi của nàng, nội tức của nàng, chỉ trong một đêm đã, mất, sạch, rồi!

Lúc Nhạn Hồi đang kinh ngạc, một bà lão mặt đầy nếp nhăn, hai mắt đục ngầu đi tới trước mặt nàng, đưa tay sờ mặt nàng: “Làn da thật mềm mịn.”

Nhạn Hồi né tránh, bà lão cũng không sờ tiếp nữa, đôi mắt đục ngầu liếc xuống: “Đại Phúc sẽ thích cho xem.”

“Nhất định sẽ rất thích.”

Giọng nói một phụ nhân có vẻ hơi bén nhọn vang lên, Nhạn Hồi quay đầu lại nhìn liền phát hiện ra một phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ, mặt đầy tươi cười đi tới: “Chồng tôi kiếm được nàng ta cũng phí không ít sức đâu, cả bộ đồ đều ướt nhẹp dưới sông rồi, thiếu chút nữa là ngã xuống sông đấy. Bà mua cô ta sẽ không lỗ đâu.”

Tiêu lão thái gật nhẹ đầu: “Sau này đều nhờ thím Chu trông nom cô con dâu này giúp Đại Phúc nhà ta vậy.”

Nhạn Hồi lúc này mới kịp phản ứng, nàng đây là bị người ta nhặt được đem đi bán rồi!

Lúc nàng xuống núi không có đồng nào cũng còn không cam lòng bán mình, dám rẽ hành này lại dám làm chủ thay nàng!

Nhạn Hồi tức giận run cả người, nàng giơ cả hai chân lên mà... Đạp Chu thị, khiến bà ta lão đảo suýt ngã sấp.

“Áy trời ạ!” Chu thị xoay đầu kinh ngạc giận dữ trợn mắt nhìn Nhạn Hồi: “Người dám đá ta!”

“Bà dám bán ta, vì sao ta lại không dám đá bà. Nói! Bán ta bao nhiêu bạc?”

Phụ nhân kia nở nụ cười: “Ha hả, cô nương bị bán còn quan tâm chuyện này, thật khiến ta được mở rộng tầm nhìn rồi!”

Tiêu lão thái ở một bên sốt ruột hỏi: “Tiểu cô nương tỉnh rồi sao?”

“Tỉnh rồi, mở trói, thả ta đi.”

“Đi cái gì mà đi.” Chu thị trách mắng: “Bà Tiêu thấy cô đáng thương lẻ loi một mình, cũng không hiểu sao lại bị nước cuốn tới đây mới tính thu nhận cô làm cháu dâu, tìm người đàn ông bảo vệ nửa đời sau của cô đấy!”

“À, ta lẻ loi một mình thì đúng, nhưng ai nói ta muốn tìm đàn ông nuôi?” Nhạn Hồi bất mãn: “Thả ta ra.”

“Cái miệng này cũng thật lợi hại.” Chu thị xông ra cửa vẫy tay, lập tức có hai gã đàn ông cao lớn thô kệch đi vào, một trái một phải kẹp lấy hai tay Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi giãy giụa, quả nhiên không giãy được. Nàng lại dứt khoát không thềm giãy nữa, lạnh lùng nhìn Chu thị.

Chu thị cười nói với Tiêu lão thái: “Tiêu đại nương, bà yên tâm, cô nương mới tới đều có hơi nóng tính, tôi làm ăn nhiều năm như vậy rồi, có rất nhiều cách đối phó các cô, để tôi nhốt cô ta vào kho củi.”

Nhạn Hồi cười lạnh, hay cho một bọn buôn người.

Hai đại hán xách Nhạn Hồi ra ngoài, cho dù pháp lực của Nhạn Hồi không còn nữa nhưng thân thể vẫn rất tốt, lỗ tai nàng khẽ động đậy, chỉ nghe thấy Chu thị kề tai nói nhỏ với Tiêu lão thái trong phòng: “Hừ, nàng ta ăn thuốc này vào rồi toàn thân sẽ không còn sức lực nữa, trốn cũng không trốn nổi đâu. Bà trộn lẫn vào cơm cho cô ta ăn, buổi tối lại để A Phúc cho cô ta ăn. Nếu cô ta cảnh giác không chịu ăn cơm, bà cứ cho cô ta nhịn đói hai bữa, mấy cô nương này cũng chỉ có thể thôi, cho dù biết trong cơm có thuốc thì vẫn phải ăn để giữ mạng. Nhưng tính tình cô nương này hơi dữ dằn, bà cứ chờ tới lúc cô ta đói hoa mắt váng đầu hăng trộn vào cháo cho cô ta ăn...”

Nhạn Hồi nghe vậy thì kinh hãi, nhưng lại chẳng có cách nào, chỉ đành để hai gã kia mang nàng vào kho củi, quăng mạnh nàng xuống đống củi khô rồi hú dọ: “Khổ hay không tùy vào cô có ngoan ngoãn hay không cả, vào thôn này trừ chết ra thì không ai ra nổi ngoài thôn đâu, sớm biết điều chút!”

Nói xong liền đóng cửa “Àm” một cái.

Nhạn Hồi vợ vét trên đống củi khô, sắp xếp để mình có thể thoải mái chút. Nàng nhìn quanh bốn phía, lại nhìn dây thừng đang trói chặt mình, trong lòng chỉ có một suy nghĩ.

Cũng may đáng về uất ức lúc này của nàng không bị cô ả Tử Nguyệt kia nhìn thấy...

Tiêu lão thái quả nhiên nghe lời Chu thị, cả ngày cũng chưa đưa cơm cho nàng ăn...

Đến lúc Nhạn Hồi có thể nhìn thấy trăng sao bên ngoài xuyên qua lỗ hồng trên nóc nhà, bụng của nàng đã kêu òng ọc rồi.

Nhạn Hồi thở dài một tiếng, lè mề tới cạnh cửa phòng củi, vừa đập chân vừa la to: “Không phải các người trộn thuốc vào cơm đưa tới cho ta ăn sao?! Đã nói trộn thuốc vào cơm đưa tới cho ta ăn cơ mà! Đã nói sẽ cho ta ăn cơ mà! Đám các người sao không có chút uy tín nào vậy! Đói chết ta rồi!”

Nàng kêu lớn tiếng, đập vào cửa khiến bụi trên nóc rơi xuống dính đầy lên mặt mũi nàng, khiến nàng hắt xì mấy cái liền.

Ngay lúc nàng đang hắt xì, cửa kho củi bỗng nhiên mở ra, kêu một tiếng “Két”...

Ánh trăng sáng rõ, bóng một chàng trai đứng trước cửa.

Nhạn Hồi nhìn chàng trai gầy gò này mà có phần ngỡ ngàng, áo gai vải thô biểu thị rõ ràng cuộc sống nghèo khó của hắn, nhưng khuôn mặt dưới ánh trăng kia lại xinh đẹp không ai ngờ...

Đúng vậy, là xinh đẹp...

Nhất là đôi mắt như ánh sao trời kia...

“Bịch!”

Trong chớp mắt nhìn vào đôi mắt kia, Nhạn Hồi đột nhiên cảm giác được trái tim mình đập mạnh một cái, ngay sau đó, cứ như là ảo giác vậy, Nhạn Hồi coi như đã nghe thấy được tiếng trái tim mình đập điên cuồng như chó hoang tuột xích.

“Bịch! Bịch!”

Trái tim của nàng đập như chó điên như vậy, chẳng lẽ là nàng... Vừa thấy đã yêu chàng trai gầy yếu này sao?

Chương 2

Nhạn Hồi ngây người mất một lúc lâu vì nhịp tim của mình.

Nhưng điều khiến người ta khó hiểu chính là Nhạn Hồi đã thôi không thất thần nữa, mà thiếu niên này vẫn hăng còn đang sững sờ, ngẩn người nhìn nàng chăm chăm.

Nhạn Hồi lại sững người lần nữa, ngạc nhiên vô cùng, chẳng lẽ... Tiểu tử này cũng động tâm với nàng rồi ư?

Nhưng nếu nàng nhớ không lầm thì lúc trước nàng bị ngâm dưới nước, lại lẫn lộn trong gian chứa củi đây đất này, cả người không biết có bao nhiêu là chật vật, sao lại khiến chàng thiếu niên này động tâm với mình được?

Nhạ Hôi thiết nghĩ, hẳn là do mình quá xinh đẹp.

Nhưng qua một lát, nàng lại nhận ra ánh mắt tiểu tử này không bình thường.

Đôi mắt của hắn quá sáng, hắn nhìn nàng chăm chăm tựa như chim ưng nhìn chăm chăm vào chú thỏ, sói đói nhìn thẳng dê béo, tựa như một tử tù nhìn vào chìa khóa tháo gông xiềng của y...

“Này.” Nhạ Hôi gọi hắn một tiếng, dường như nàng đã khiến hắn tỉnh giấc mộng, thiếu niên mở to mắt, ánh sáng như rực lửa đốt người kia liền biến mất, đôi mắt đảo qua không hề nhìn thẳng vào mắt Nhạ Hôi nữa.

Nhưng ánh mắt Nhạ Hôi lại vẫn nhìn hắn chăm chăm: “Ngươi chính là cháu trai của Tiêu lão thái hả?”

Thiếu niên này thoạt nhìn nhiều nhất cũng chỉ 15, 16 tuổi, dáng người thon gầy, sắc mặt không biết vì sinh bệnh hay đói khát quanh năm mà có phần tái nhợt, đôi môi thậm chí còn hơi xanh. Hắn buông mắt, chỉ chuyên chú việc trên tay mình, sắc mặt yên tĩnh hoàn toàn khác với vừa rồi.

Thiếu niên không để ý tới nàng, chỉ bê chén tới ngồi xỏm xuống trước mặt Nhạ Hôi rồi lần lượt đặt ba cái chén trên tay xuống đất.

Nhạ Hôi cảm thấy rất khó hiểu, không phải người ta bảo cháu trai Tiêu lão thái là tên ngọc sao, nhưng ánh mắt vừa rồi của tiểu tử này thoạt nhìn...

Sao lại có vẻ giễu cợt vậy nhỉ?

“Ngươi...” Nhạ Hôi vừa mở lời, thiếu niên đã cất chén rồi đứng dậy định đi ra ngoài.

Nhạ Hôi sững sốt chớp mắt một cái, ánh mắt đảo qua cơm dưa muối và mản thầu dưới đất, trong lúc nhất thời cũng quên hết mọi thứ, vội vàng nói gấp với bóng lưng của thiếu niên kia: “Đợi đã đợi đã! Ngươi cứ để đồ ở đây rồi đi thôi hử? Ta vẫn còn bị trời cơ mà, ngươi muốn ta lấy miệng và cơm sao?!”

Đưa thức ăn xong rồi bỏ đi, cho heo ăn chắc?!

Bước chân thiếu niên hơi dừng lại, thoáng suy tư một chút, sau đó lại quay lại tới ngồi xỏm xuống trước mặt Nhạ Hôi, sau đó bê cơm lên đưa tới trước miệng Nhạ Hôi, Nhạ Hôi quả thực đói vô cùng rồi, há miệng hai lần đã ăn sạch sẽ cơm, sau đó vô cùng không khách khí bắt đầu sai bảo: “Mản thầu kẹp thêm chút dưa muối.”

Thiếu niên bị giọng nói phân phó này khiến cho hơi ngây người.

Nhạ Hôi lại trừng mắt với hắn: “Nhanh lên đi!”

Dưới tình huống bị thúc đẩy, thiếu niên kia hiển nhiên cũng chiếu theo lời của Nhạn Hồi mà làm, màn thầu kèm chút dưa muối rồi đút vào miệng nàng.

Nhạn Hồi cũng không để ý nữa, nàng ăn như hồ đói, ăn hết hai cái màn thầu bự, đợi bụng lưng lửng rồi lúc này nàng mới có sức để chuyển lực chú ý từ đồ ăn lên thiếu niên đang duỗi tay đưa màn thầu tới trước mặt nàng, lúc này ánh mắt hắn có vẻ hơi ngốc, nhưng như vậy mới có vài phần giống tên “Ngốc” trong miệng dân làng...

Bây giờ vẻ ngẩn ngơ trên mặt hắn rất chân thật, vì thế lại khiến Nhạn Hồi bắt đầu hoài nghi ánh mắt vừa rồi của tiểu tử này có phải do nàng phỏng đoán mà thôi không.

Trong lòng nàng không khỏi lưu tâm thêm về thiếu niên này một chút, nhưng mặc kệ nàng có lưu tâm thế nào, bây giờ nàng cũng không thể phủ nhận được một điều rằng tiểu tử này quả thực rất xinh đẹp.

Ánh trăng trên đỉnh đầu lọt xuống qua khe hở, rọi lên mặt thiếu niên, Nhạn Hồi lại há miệng ăn thức ăn thiếu niên đút cho. Trong lòng nàng nghĩ thầm, dựa vào ánh mắt phê duyệt lịch sử trường thành của các huynh đệ trên núi Thần Tinh từ nhỏ của nàng, đợi thiếu niên này lớn lên, ngũ quan hoàn chỉnh, cơ thể rắn chắc rồi, hẳn nhất định sẽ là mỹ nam tử số một.

Đưa đến một quan lâu⁽¹⁾ nho nhỏ có thể bán được giá tốt...

“Khụ khụ.” Nhạn Hồi hắng giọng: “Tiểu tử, bà người mua được ta từ trong tay bọn buôn người táng tận lương tâm kia làm vợ người, người biết chưa?”

Thấy Nhạn Hồi không ăn hết, thiếu niên để nửa cái bánh màn thầu còn thừa trong tay xuống chén.

“Bà người lớn tuổi rồi, nhìn cũng đáng thương, ta cũng không nở mắng bà ấy, nhưng làm loại chuyện mua bán đoạn tử tuyệt tôn này sẽ bị thiên lôi đánh đây, để tốt cho bà của người, người tốt nhất là nên nói dây trói cho ta, để ta đi đi.”

Thiếu niên bắt đầu cúi đầu dọn bát chén.

“Chớ đi!” Nhạn Hồi cắn răng nói: “Đành nói thật với người vậy, ta là người tu tiên, đuổi theo Xà yêu trăm tuổi tới đây, Xà yêu bị ta đánh bị thương, bây giờ nó cũng không chạy được xa, rất có thể còn đang lẩn trốn ở xó xỉnh nào trong góc thôn này, không chừng đã biến thành người nào đó trong thôn này, trà trộn vào người trong này, mỗi ngày hút linh khí của các người, người không thả ta đi sẽ không có ai đối phó được với nó, đến lúc đó thì hỏng bét, đừng trách ta không nhắc nhở người nhé!”

Động tác thu dọn chén bát của thiếu niên hơi dừng lại, đôi mắt sáng hơi biến đổi, sau đó lại đi ra ngoài như thể không nghe thấy gì.

Chẳng có phản ứng gì, chuyện này càng làm người ta khó chịu hơn là phản bác lại, Nhạn Hồi bị trói một ngày, lửa giận bây giờ liền bùng lên: “Này! Rốt cục là người bị ngốc hay bị câm thế hả?”

Hắn vẫn không có phản ứng như trước, Nhạn Hồi nổi giận quát to: “Đứng lại! Còn nữa cái màn thầu! Chi đây hăng còn đời!”

Lúc này thiếu niên lại dừng lại, cầm lấy nửa cái màn thầu còn lại đưa tới ngồi xồm trước mặt Nhạn Hồi, lại dứt cho nàng ăn như lúc nãy, Nhạn Hồi nhìn tay hắn, sau đó lại nhìn mặt hắn rồi há miệng ra cắn, lúc này thì không chỉ là ăn hết cái màn thầu nữa mà là cắn luôn cả ngón tay hắn.

Hàm răng nàng cắn chặt, Nhạn Hồi nói lúng búng nhưng có sức lực: “Á a i! Ừ ông a ần út ay uoi ấy!” (Thả ta đi! Nếu không ta cắn đứt tay người đấy!) Nàng vừa cắn hắn, vừa ngửa cổ lên muốn quan sát sắc mặt của hắn, nhưng không ai ngờ...

Sắc mặt hắn vẫn bình thản không gợn sóng như trước, hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, không biết có phải do góc độ hay không, Nhạn Hồi lại cảm thấy ánh mắt hắn bình thường vẫn ngốc nghếch bây giờ lại có vài phần ngạc nhiên, mang theo vẻ ghét bỏ.

Đúng vậy, ghét bỏ.

Thật ra Nhạn Hồi cũng ghét mình bây giờ lắm. Trước kia có đấu với Tử Nguyệt thế nào thì nàng cũng không dùng trò trẻ con cắn người để giải quyết vấn đề bao giờ! Nhưng bây giờ...

Sắc mặt Nhạn Hồi hung ác, đá văng kiêu ngạo trong lòng mình vào một góc.

Ta cắn đứt thật đó! Nhạn Hồi nói: “A ần út ật ấy!”

Bây giờ chuyện duy nhất khiến Nhạn Hồi cảm thấy may mắn hẳn là chỉ có chuyện ở đây không có người núi Thần Tinh...

Trong lòng nàng cảm khái năm đó mình tao nhã biết bao nhiêu, nhưng nàng cắn mất nửa buổi, cơ cũng đau luôn rồi mà người bị nàng cắn ngón tay thì cả một tiếng “Đau” cũng chẳng buồn kêu.

Nếu như nàng không nhầm thì vị tanh trong miệng nàng bây giờ hẳn là máu chảy ra từ ngón tay thiếu niên này chứ không phải do lợi nàng chảy máu nhỉ! Sao tên này thoát nhìn yếu đuối mà chịu đau giỏi vậy chứ?!

Đã nói tay đứt ruột đau cơ mà! Sao ruột hắn không đau?! Sau hắn không thấy đau?!

Nhạn Hồi muốn cào tường, nhưng đúng lúc này, tay thiếu niên bỗng nhiên hơi động đậy, không phải tránh khỏi hàm răng của Nhạn Hồi mà là mặc kệ ngón tay bị cắn, hắn dùng ngón tay khác vuốt ve đôi má của Nhạn Hồi.

Trong nháy mắt ngón tay đó chạm lên đôi má nàng, Nhạn Hồi cảm giác như bầu trời có sét đánh ngang, cảm giác hơi tê tê nóng nóng len lõi vào trong tim nàng.

“Bịch.”

Nàng lại nghe được nhịp tim của mình.

“Sẽ không thả cô đi đâu.” Hấn rút cục cũng mở miệng nói câu đầu tiên với Nhạn Hồi. Giọng nói hấn êm tai như dòng suối trong núi, nhưng ngữ điệu lại có phần giấu giếm lạnh chím. Cảm giác kì lạ hoàn toàn không hợp với tuổi hấn.

Nhạn Hồi ngây người, hàm răng nói lỏng ra.

Thiếu niên rút tay về, lau ngón tay bị cắn lên áo Nhạn Hồi rồi nói: “Bà sẽ không thả cô đi.”

Lúc hấn nói những lời này lại khiến Nhạn Hồi cảm thấy có cái gì đó không ổn.

Nhưng mà... Đợi, đợi chút đã nào...

“Sao ngươi lại lau nước bọt với máu lên người ta?!”

Thiếu niên nhìn Nhạn Hồi một lát, lần này Nhạn Hồi không nghĩ mình nhìn lầm nữa, trong mắt hấn quả thực mang theo vẻ xem thường: “Không phải do cô cắn sao?” Nói xong hấn liền bê chén bát đi ra ngoài.

Nhạn Hồi nhìn cánh cửa đóng lại lần nữa, nói thầm: “Tiểu tử này tuyệt đối không ngốc! Tuyệt đối không ngốc đâu! Còn biết mĩa mai ta nữa cơ mà!”

Đưa bát chén tới phòng bếp, thiếu niên nhìn lên trăng sáng trên bầu trời qua khe cửa sổ phòng bếp, sắc mặt chỉ còn nửa phần ngốc nghếch, đôi mắt sâu vạn trượng mà ánh trăng chiếu không thấu.

Hấn cúi đầu nhìn vết thương do bị cắn trên tay mình rồi chột cười lạnh lùng: “Đi sao? Nhưng cô lại là...”

Sau khi thiếu niên bỏ đi, Nhạn Hồi cũng suy nghĩ về thiếu niên thoát nhìn bí ẩn vô cùng này trong chốc lát, nhưng bây giờ nàng không hiểu tình huống của hấn lắm, có suy nghĩ cũng chẳng suy nghĩ ra được cái gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng không có kết quả, vì thế nàng mơ mơ màng màng đi ngủ, nhưng giấc ngủ này của nàng lại không yên ổn.

Giờ sừ, gà trong chuồng gà đối diện kho củi bắt đầu gáy khiến nàng bực bội không ngủ được chút nào.

Không phải trên núi Thần Tinh không có gà, nhưng gà trên đó cũng coi như là gà bán tiên, người ta biết tự kiểm chế, ít gáy vào sáng sớm, đâu như con gà trống này...

Nhạn Hồi vui đầu vào ổ rơm, nhưng âm thanh gà gáy vẫn rõ mồn một, trong lòng nàng hận đến ngứa răng, đợi có cơ hội, nàng nhất định phải hàm cách thủy hết cả ổ gà này mới hả!

Trời đã sáng, gà cũng không gáy nữa, nàng lại tiếp tục ngủ ngon, nhưng chỉ được một chốc đã bị một bàn tay thô ráp khô héo sờ cho tỉnh...

Nhạn Hồi mở mắt ra liền trông thấy một khuôn mặt đầy nếp nhăn cùng với một đôi mắt đục ngầu, hơi thở hôi hám khiến Nhạn Hồi như hít thở không thông, nàng rùng mình rụt người lại: “Cút đi, cút đi, ta không muốn nhìn thấy các người.”

Trước khi Nhạn Hồi nhập tiên môn thường nhìn thấy những thứ kì lạ, lúc còn bé sợ muốn chết, sau này bái nhập môn hạ Lăng Tiêu rồi, Lăng Tiêu vẽ bùa cho nàng, đám ma quỷ tằm thường đều không theo nàng được nữa, hơn nữa bản thân nàng cũng có chút đạo hạnh, thấy những thứ thấp kém như vậy cũng không sợ nữa, nhưng đằng này lại sáng sớm đã mò mẫm trên người người ta... Chuyện này khiến Nhạn Hồi đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Nàng vùi đầu trong ổ rơm lại nghe một giọng nói già nua: “Tiểu cô nương, dọa cháu rồi à?”

Nghe giọng nói này, Nhạn Hồi mới kịp phản ứng lại, trước mặt nàng là Tiêu lão thái đã “mua” nàng chứ không phải đám ma quỷ không mời mà tới trước kia...

Nhạn Hồi ổn định lại mới dùng vai lau mặt: “Lão thái à, bà mua tôi làm cháu dâu của bà cơ mà, nhưng mà bà cứ động chút lại sờ tôi như thế... Có ý gì đây?”

Tiêu lão thái cười nói: “Vui vẻ, trong lòng lão thái bà ta vui vẻ đấy, vợ A Phúc nhà ta.” Lúc bà nói những lời này, nếp nhăn đầy khuôn mặt cong cong theo nụ cười, Nhạn Hồi nhìn qua phía cửa phòng củi, nhìn thiếu niên đứng đó hứng nắng, thoạt nhìn ngốc nghếch, hoàn toàn không có vẻ mỉa mai nàng như lúc hôm qua.

Nhạn Hồi hắng giọng một cái: “Lão thái à, bà mua cháu dâu như vậy là không được đâu, bà xem hôm qua bà trời tôi chặt quá, cũng may tôi da dày thịt béo không chê đau nhức, nhưng nếu đổi lại là cô gái khác thì hôm nay bà đã nhìn thấy vẻ hấp hối của người ta rồi. Việc mua bán này tổn hại âm đức lắm, không thể làm được. Tôi cũng không phải kiểu nữ nhân có thể lập gia đình, bà nói lỏng dây trời cho tôi, đợi tôi dưỡng thân thể vài ngày, có sức rồi, bà đưa cho bọn buôn người kia bao nhiêu tiền, tôi cướp về lại cho bà chừng ấy.”

Nàng nói đến đây, Tiêu lão thái thở dài, lại ho hai tiếng: “Ta biết, lão thái bà ta tất nhiên biết chuyện mua bán này tổn hại âm đức chứ, nhưng cô nương này, cháu coi như thương xót bà già ta được không, nếu như không phải ta già khom đến nỗi không chống chọi nổi bao lâu nữa, khụ... khụ...”

Nhạn Hồi nhìn ra được Tiêu lão thái không sống được bao lâu nữa, hơi thở cái chết quanh người bà quá nặng, nặng đến mức khiến nàng sắp sặc đến nơi.

“Nếu không phải trong nhà không có ai chăm sóc A Phúc, lão thái bà này nói sao... Khụ... Nói sao cũng không thể làm ra chuyện yêu nghiệt thế này! Nhưng nếu ta không làm bây thì A Phúc làm sao bây giờ, tiểu cô nương, coi như cháu xem ta đáng thương đi, ở lại với bọn ta, A Phúc trung thực, đợi quen thuộc với cháu rồi sẽ đối xử tốt với cháu.”

Đôi mắt Nhạn Hồi hơi híp lại, trước tiên cứ để chuyện A Phúc này có phải trung thực hay không qua một bên đã, nàng nói: “Lão thái thái, bà đáng thương, A Phúc nhà bà đáng thương là đúng, nhưng bà cũng không thể ép buộc tôi cùng đáng thương với hai người được. Hơn nữa bà trông cậy tôi chăm sóc hẳn... Không bằng trông cậy vào ông trời mỗi ngày thả xuống ba cái màn thầu nuôi sống hẳn còn hơn.”

Lão thái bà yên lặng, lại thở dài, cuối cùng lại vỗ tay Nhạn Hồi: “Buổi tối ta xin hương thân, để hai cháu bái đường.”

Cái...

Nhạn Hồi kinh hãi, nhìn chằm chằm bóng lưng đang đi ra ngoài của bà lão: “Bà biết tên tôi hả? Bà biết ngày sinh tháng đẻ của tôi không? Không định tính toán gì sao?! Lỡ tôi khắc cậu ta thì sao hả!”

Khuôn mặt thiếu niên A Phúc không có biểu tình gì, hẳn kéo cửa phòng củi lại, trong một khắc cửa đóng, Nhạn Hồi có thể thề, nàng nhìn thấy kẻ đàn A Phúc này đang cong môi mỉm cười qua khe cửa.

Hắn... Cười nàng?

Bà mẹ nó chứ, người trong thôn núi này đều là người mù hết à! Đây gọi là ngốc à? Đây mà gọi là ngốc sao?

Người trong thôn mới ngốc thì có!

Nhạn Hồi tức không chịu nổi, bò qua đập hai cái lên cửa: “Đưa điếm tâm tới cho ta!”

Ghi chú:

1. Quan lâu: Giống như thanh lâu, nhưng trong này không phải là các cô nương mà là đàn ông con trai.

Chương 3

Nhạn Hồi lại ngây người trong kho củi thêm một ngày nữa, mãi cho đến chạng vạng tối, trong tiểu viện nghèo nàn này bỗng nhiên ồn ào hẳn lên. Thực ra nếu nói cho chính xác thì đây cũng không được xem như là ồn ào gì, Nhạn Hồi nghe ngóng một lát, xác định được bên ngoài có khoảng trên dưới 20 người, nếu như là trước đây lúc vẫn còn pháp lực, nàng nhất định có thể dễ dàng chọi lại bọn họ, nhưng...

Nhạn Hồi thăm dò trong cơ thể mình, vẫn không có nội tức như cũ, độc của con Xà yêu kia đúng thật là vẫn có phần lợi hại.

Nghĩ đến chuyện này, Nhạn Hồi lại nghĩ tới “kẻ đàn” A Phúc nọ.

Người trong thôn đều nghĩ hẳn là kẻ ngu, có lẽ thuở nhỏ đúng là người ngu đại thật, nhưng hôm nay Nhạn Hồi nhìn thế nào cũng không thấy hẳn giống một kẻ ngu, thậm chí còn có vẻ âm hiểm nữa ấy chứ.

Có thể khiến cho một kẻ đần độn nhiên trở thành thông minh, Nhạn Hồi nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng hẳn bị yêu quái nhập vào người. Mà yêu quái có thể tu hành ở cái thôn núi căn cỗi linh khí này, Nhạn Hồi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ e cũng chỉ có Xà yêu nàng đâm cho một kiếm hôm nọ mà thôi.

Trong lúc nàng đang cân nhắc xem làm sao để đối phó với Xà yêu trong tình huống không có pháp lực, cửa phòng củi đột nhiên kêu một tiếng “két”. Là đám buôn người Chu thăm hôm qua vào kho củi, bà ta cười giả lả: “Chúc mừng nhé, chúc mừng!”

Nhạn Hồi liếc nhìn bà ta, bà ta diu Nhạn Hồi đứng lên, thuận thực cởi trói cho nàng nhưng vẫn giữ một đoạn trói tay nàng, sau đó nắm đầu sợi dây như thể dắt chó rồi cắt dây thừng trên chân Nhạn Hồi.

“Đi với thăm thăm thôi nào, thăm thăm đưa con đi bán đường.”

Bà ta dắt đầu dây thừng muốn kéo Nhạn Hồi ra ngoài, nhưng nàng lại đứng nguyên ở cửa phòng củi không nhúc nhích.

Khóe miệng Chu thăm cong lên, nụ cười có phần âm tàn: “Tiểu cô nương, đừng có nghĩ đến chuyện lừa bịp gì, ta làm việc này cũng được vài năm rồi, vào thôn này rồi thì không thể ra ngoài được nữa đâu, cô nên biết điều đi, ngoan ngoan đi ra bán đường cho ta, bằng không ta sẽ không khách khí như Tiêu lão thái thái đâu! Cô âm mưu cái gì ta đều biết rõ rành rành đấy.”

“Bà biết trong lòng ta nghĩ gì sao?” Nhạn Hồi lại liếc xéo bà ta: “Biết rồi sao còn chưa mang vải đến trùm đầu cho ta hả?”

Chu thăm sững người, vẻ âm tàn trên mặt còn chưa kịp thu về thì đã ngạc nhiên ra mặt, nhìn có vẻ hơi buồn cười: “Vải gì cơ?”

“Vải đỏ cho tân nương! Vải trùm đầu! Bị lôi ra ngoài thế này, bõn cô nương ngại mất mặt!”

Chu thăm quả nhiên không ngờ trong tình huống này mà Nhạn Hồi vẫn còn tâm trí để ý đến chuyện như thế. Bà ta sững sốt mất một lúc rồi không kiên nhẫn kéo một cái, chỉ thế mà đã đủ để Nhạn Hồi lão đảo: “Chẳng sao hết, hôm nay là để giới thiệu cô cho mọi người trong thôn giúp A Phúc trông chừng cô, xem cô còn chạy tới đâu. Đi!”

Đúng là một núi cường đạo!

Nhạn Hồi chỉ cảm thấy tức giận vô cùng, trong lúc không nhịn nổi, nàng nhắc chân đạp vào mông Chu thăm một cái, khiến bà ta ngã dúm dụi ra khỏi kho củi như chó.

“Á ối! Á ối! Ngã chết ta rồi!” Chu thăm lăn ra đất kêu to.

Đám người trong tiểu viện lúc này đều qua bên này. Nhạn Hồi lại tự văng ra khỏi cửa phòng, tóc tai loạn xạ, cả người chật vật nhưng vẫn đứng thẳng tắp như cũ, ánh mắt nàng đảo qua từng người, mọi người hiển nhiên bị sự xuất hiện đột

ngọt của nàng khiến cho ngây người. Ngay cả hai gã cao lớn thô kệch đi theo Chu thâm lúc này cũng không phản ứng lại kịp.

Ánh mắt Nhạn Hồi quét lên người tên gốc A Phúc, hấn đứng sau mọi người, trên người vẫn bận áo vải thô, nhưng thấy Nhạn Hồi nhìn mình, hấn cũng nhìn chằm chằm lại Nhạn Hồi, đôi mắt hơi híp lại mang vẻ suy tính, nào có nửa phần ngốc nghếch nào đâu.

Nhạn Hồi hừ lạnh: “Bỏn cô nương tự đi, ai khiến bà kéo ta?”

Nếu như Xà yêu thật sự nhập vào người A Phúc, vậy thì bây giờ có đuôi nàng cũng không thể đi nữa.

Hấn đây chính là tám mươi tám lượng vàng làm giàu cho nàng đấy!

Nhạn Hồi bắt ti bắt kháng⁽¹⁾ nhìn đám hương dân đang giật mình ngơ ngác, sau đó nàng đi thẳng tới trước mặt A Phúc.

Ánh mắt mọi người theo sát Nhạn Hồi nhìn A Phúc, lúc này A Phúc đang mở to mắt, vẻ suy tính trong đáy mắt đã biến mất không dấu vết.

Đúng là giỏi diễn mà.

Nhạn Hồi hất tay lên để A Phúc nắm lấy sợi dây: “Này, nắm lấy.” Nàng ra lệnh, A Phúc nhìn dây thừng rồi đưa tay ra nắm lấy. Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Đi bái đường.”

Cho dù là ai cũng không ngờ được, cô nương được vớt lên từ dưới sông này lại gả cho một kẻ đàn theo cách này.

Như thế... nàng ta mới là người mua vậy. Hùng hùng hổ hổ, dáng vẻ như người có tiền...

Ồn ào mất một lát, Tiêu lão thái thái ăn cơm xong thì liền đi vái tổ tiên.

Nhạn Hồi vào phòng tân hôn, thật ra là phòng của A Phúc, chỉ sạch sẽ hơn kho củi một chút, lại có đặt thêm một cái giường. Nhạn Hồi liền ngồi lên giường, bên tai nghe được Tiêu lão thái thái dặn dò A Phúc ở ngoài cửa.

“Tiểu cô nương này tính tình nóng nảy, con cứ nhẹ nhàng với cô ấy trước, trấn an cô ấy rồi sau đó lại sờ cô ấy, cởi quần áo cô ấy ra, động tác phải nhẹ một chút, đừng làm cô bé bị thương. Nhưng nếu cô bé phản kháng ác liệt, con cũng đừng để cô bé làm con bị thương. Nếu thật không còn cách nào nữa thì con cứ gọi bà nội, bà nội sẽ đi nói với cô ấy giúp con. Đợi qua đêm nay là được rồi.”

Nhạn Hồi nghe thấy thế thì vừa buồn cười vừa tức giận. Một bên cảm thấy bà lão này vì dạy dỗ đứa cháu đàn này đúng là đã nghĩ nát óc rồi, một bên lại thấy bà lão này vì để cháu trai có người nối dõi tông đường mà ích kỉ vô cùng, khiến cho người vô tội như nàng phải chịu vạ.

Chỉ tiếc bà lão có tính đi tính lại thế nào cũng không tính nổi đến chuyện, người này đã sớm không còn là đứa cháu trai quý giá của bà ấy nữa rồi.

“Két” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, A Phúc đi vào phòng một mình.

Bà lão vẫn còn đứng bên ngoài, duỗi đầu dán tai lên cửa.

Nhạn Hồi liếc qua ra vẻ mình đã không nghe thấy gì cả. Đợi đến đến lúc A Phúc đi tới, Nhạn Hồi trở tay kéo A Phúc một cái đã kéo hẳn ngã lên giường, màn giường rơi xuống ngăn cách với không gian bên ngoài.

Nhạn Hồi vẫn bị dây thừng trói hai tay như trước, tuy hành động có bất tiện nhưng động tác véo người vẫn không thành vấn đề.

Nàng đè lên bụng thiếu niên, chặn huyết đạo trên lưng hắn khiến hắn không động đậy được, sau đó néo cổ hắn: “Xem ta có bắt được con yêu quái nhà ngươi không.”

“Ồ.” Thiếu niên cười lạnh một tiếng, mặt mang theo vẻ xem thường: “Ngồi trên người đàn ông mà bắt yêu, dám tu đạo tu tiên ngày nay đều là người đức hạnh như vậy sao?”

“Tiểu yêu tinh.” Nhạn Hồi hơi cúi thấp người, giọng nói cũng ép xuống thấp vô cùng như thể đang nói lời tâm tình triền miên: “Đừng có nói chuyện tu đạo tu tiên gì đó với ta, cái gì cản trở ta thì ta mặc hết.” Nàng cong ngón tay lên, học kiểu A Phúc sờ mặt nàng ngày đó, sờ tay lên mặt hắn, sau đó hai ngón tay kẹp lấy một miếng thịt trên mặt hắn, néo mạnh ra khiến mặt hắn đổi cả hình.

Nhạn Hồi vui vẻ: “Không phải ngươi biết diễn lắm sao, dùng vẻ mặt này diễn tiếp cho ta xem chút nào, A Phúc.” Trong màn giường, tư thế của bọn họ quả thực là không thể mập mờ hơn được nữa, Nhạn Hồi ức hiếp người ta đến vui vẻ vô cùng, không hề hay biết...

A Phúc nhăn mày, nghiêng đầu muốn gạt tay Nhạn Hồi ra nhưng không thành.

“Bỏ ra, xuống dưới.” Hắn lạnh lùng nói. Trong giọng nói đầy vẻ không kiên nhẫn.

Nhạn Hồi quả thực vô cùng thích thú, vẻ chật vật của nàng từ hôm qua tới giờ còn không phải là do hắn sao, hắn đã đứng bên cạnh xem trò hay rồi lại còn cười nhạo nàng: “Sao nào? Không muốn bị ta ức hiếp hả? Hôm qua lúc ngươi sờ ta cũng đâu có hỏi ta có đồng ý hay không đâu, hôm qua ngươi lau máu với nước miếng lên người ta sao không hỏi ta có đồng ý hay không đã đi?”

“Ngươi có thả hay không?” Ánh mắt A Phúc dần dần lạnh lẽo.

Nhạn Hồi đắc chí: “Ngươi muốn ta thả, ta cứ...”

Lời còn chưa nói hết, Nhạn Hồi đã cảm thấy cả người như bị văng lên, sau đó trời đất quay cuồng, đầu nàng đau nhói, vị trí của nàng và A Phúc đổi cho nhau, nàng lại bị ghim lên giường.

Nhạn Hồi chỉ thấy không tưởng tượng nổi, rõ ràng là nàng đè lên huyết trên người hắn rồi mà, công phu ngoại gia của tên này lại cao hơn nàng sao?

Nhạn Hồi ngẩn người, A Phúc ấn vai nàng, sắc mặt có phần khinh miệt.

Nhạn Hồi bị sắc mặt này của hắn kích thích. Phải biết lúc nàng ở núi Thần Tinh, nếu thật sự động thủ thì đừng nói đến đám đệ tử cùng thế hệ, chỉ sợ mấy sư thúc cũng chưa đánh thắng nổi nàng, vậy mà hôm nay nàng lại thua tên này, còn thua công phu mà nàng vốn vẫn lấy làm kiêu ngạo, Nhạn Hồi quả thực thất mặt mặt vô cùng.

Nàng cắn răng, cong đầu gối thúc lên chỗ hiểm dưới bụng A Phúc, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, Nhạn Hồi thừa cơ xoay người đè hắn xuống lần nữa: “Có phục không hả!”

A Phúc nhú mày: “Ta không thêm so với ngươi.”

“Phản kháng ta chính là có ý đồ tử thí với ta.”

“...”

Đánh xong một trận, tức giận trong lòng Nhạn Hồi giảm đi không ít, nàng nhìn chăm chăm A Phúc từ trên xuống dưới: “Bây giờ mới trung thực.”

Nhìn thấy Nhạn Hồi hiêu thắng như vậy, A Phúc dứt khoát yên lặng, chỉ nhìn Nhạn Hồi chăm chăm chứ không nói gì thêm nữa.

“Ngươi sớm thành thật một chút thì có phải tốt rồi không?”

Ngoan ngoãn cho nàng số tiền gấp ba tiền thưởng, không phải là nàng chẳng buồn quán lấy hắn làm gì nữa rồi không!

Nhưng chuyện đã tới thế này, lời này Nhạn Hồi cũng không nói nổi nữa, nàng âm thầm quyết tâm, hít sâu một hơi rồi nói: “Kể ra thì tuy ngươi cần ta một miếng, kết thù sống chết với ta, nhưng ta vẫn phải nói câu hôm nọ, ta với ngươi không có thâm thù đại oán gì, không muốn mạng ngươi làm gì, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn giao bảo vật gia truyền ngươi trộm ra, ta cũng sẽ không khó dễ ngươi nữa.”

“Ồ.” Ánh mắt A Phúc hơi thay đổi, hắn lập tức nói: “Vậy ngày mai ta dẫn ngươi đi tìm bảo vật di truyền kia là được rồi.”

Nhạn Hồi sững sờ.

Không ngờ hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Nhớ ngày đó, hẳn vì bảo vật gia truyền kia mà tình nguyện giao tiền thưởng gấp ba hồi lộ nàng, thậm chí còn không tiếc liều mạng xẻ đôi cái đuôi cũng phải cần nàng một miếng! Vậy mà hôm nay... mới uy hiếp một chút đã đồng ý rồi sao?

Có vấn đề.

Sắc mặt Nhạn Hồi lạnh lẽo, tay bóp cổ A Phúc lần nữa, mãi cho đến khi sắc mặt hắn có phần khó coi, nàng mới nói: “Linh hỏa của bản cô nương không dễ chịu đâu, ngươi còn muốn thử lần nữa hả?”

Hắn là Xà yêu kia không biết pháp lực của nàng đã biến mất, nàng nói bừa một chút chắc cũng lừa được một đôi chỗ.

A Phúc nhìn nàng chằm chằm, sắc mặt quả nhiên hơi biến hóa, hắn yên lặng chớp mắt một cái: “Tất nhiên là ta có điều kiện, bảo vật kia có thể giúp ta tu hành, người mang đi rồi thì không được quấy rầy ta nữa, để ta dùng tinh khí của đám người trong thôn này tu hành.”

Nghe điều kiện như vậy, trong lòng Nhạn Hồi thoáng yên tâm.

Nhưng nàng lập tức chau mày, cuộc sống tu đạo bao nhiêu năm khiến nàng phản cảm với cách yêu quái hấp thu tinh khí con người để tu luyện này nhất, nàng suy nghĩ một chốc rồi nói: “Đám thôn dân này đều quen việc buôn người, hành vi độc ác, lại không có ai trừng trị, người ở đây làm gì bọn họ cũng được, chỉ cần không gây ra tai nạn chết người, ta ắt sẽ làm như không biết.”

“Hấp thu tinh khí mà thôi, không lấy mạng họ được.”

Nhạn Hồi tăng lực trên tay một chút rồi mới chậm rãi buông tay ra: “Tiểu xà tinh, tính tình bọn cô nương không được tốt, nếu người dám bày trò gì với ta thì ắt sẽ không có quả ngon mà ăn đâu.”

A Phúc vuốt ve cần cổ bị bóp đến đỏ ửng của mình, lờm Nhạn Hồi một cái: “Người không ngại ta tu hành thì ta việc gì phải bày trò gì với người?”

Nhạn Hồi đánh giá hắn vài lần, sau đó đưa tay tới trước mặt hắn: “Cởi trói cho ta.”

A Phúc nghe vậy thì đuôi lông mày khẽ động: “Thuật linh hỏa của người không đốt được dây thừng này sao?”

Cơ mặt Nhạn Hồi căng lên, cố gắng bình tĩnh: “Đây là do người mà bị trói thì đương nhiên phải người cởi trói rồi. Ta không bắt người quỳ xuống cởi trói cho ta là đã tốt với người lắm rồi.”

A Phúc lờm Nhạn Hồi một cái, hiển nhiên là chẳng buồn so đo với nàng, hắn khoát tay cởi trói cho nàng rồi cau mày nói: “Xuống dưới.”

Nhạn Hồi cúi đầu nhìn tư thế của mình, hừ lạnh một tiếng: “Hóa ra là then thừng sao, ta còn chưa so đo, một con yêu quái như người so đo cái gì.” Nhạn Hồi nói xong thì leo xuống khỏi người hắn.

A Phúc cũng không tiếp lời nàng: “Ngủ.” Hắn nói xong liền tự động xuống giường, tới một góc phòng dựa vào tường mà ngủ.

Nhạn Hồi nhíu mày, có phải ảo giác của nàng không nhỉ, sao nàng lại cảm thấy con Xà yêu này hình như không thích quá thân cận với nàng cho lắm. Nhưng vì sao hôm qua hắn lại sờ mặt nàng, chẳng lẽ là vì hôm qua nàng xinh đẹp quá nên hôm nay bị biến dạng sao?

Ghi chú:

1. Bất ti bất kháng: Không kiêu ngạo, không siểm nịnh.